

hinanden den fuldeste Tillid — saasnart Talen kom paa Forretninger, var de gensidig paa deres Post.

„Er det et Laan, du tilbyder? Eller er det Meningen, at jeg skal dække Firmaet?“

„Det kan du faa arrangeret ganske, som det passer dig. Jeg stiller dig i enhver Henseende aldeles frit. Hvad det for mig alene kommer an paa, er — som sagt — at der overhovedet bliver begyndt paa Sagen. Nu er der, synes mig, snakket længe nok om den. Lad den nu blive prøvet!“

„Men du er vel klar over, at det ikke drejer sig om Smaasummer? Vi maa forud have sikret mindst et Par hundrede Tusinde alene til Starten.“

„Aa, mindre kan vel gøre det. — Men lad det nu være nok for idag. Du kan nu tænke over mit Tilbud. Imorgen tales vi nærmere ved derom.“

*

*

*

En halv Snes Dage senere — det var i Begyndelsen af April — vendte Jakobe tilbage fra sin Rejse. Efter at have tilbragt en Ugestid hos sin Veninde i Breslau var hun bleven overfaldet af en ubetvingelig Længsel efter Hjemmet. I en forrygende Snestorm naaede hun om Aftenen København, og hele den næste Formiddag sad hun indelukket paa sit Værelse for at skrive til Per.

„— — Ja, saa er jeg altsaa nu hjemme og kan endelig igen skrive dig et fornuftigt Brev til. Mine to Jag-Epistler fra Breslau er vel kommen dig ihænde? Jeg kunde næsten ønske, at de ikke var det, for jeg skammer mig lidt over dem, og du maa tilgive mig baade deres forvirrede Form (men jeg maatte stjæle mig til at skrive om Natten, naar jeg dødtræt kom hjem fra Selskab eller Teater) og ogsaa Indholdet, der vistnok i altfor høj Grad blev en Jammerklage i Stedet for, hvad det var tænkt at skulle være, en endeløs, usigelig Tak til dig, min inderligt Elskede, for alt, hvad vi har haft tilsammen. Hele mit syv Da-